

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 4Co/110/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8717210373
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8717210373.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovej a členov senátu, sudkyne JUDr. Jany Burešovej a sudcu Mgr. Miloša Koleka v spore žalobcu: Y. Z., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. W. XXX, XXX XX B. W., právne zast. JUDr. Norbert Takács, advokát, Floriánska 33, 040 01 Košice, proti žalovanému: Bytový podnik Poprad, s.r.o., so sídlom Široká 2, 058 01 Poprad, IČO: 36 451 967, právne zast. spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Jozef Olejár, s.r.o., so sídlom Mnoheľova 839/10, 058 01 Poprad, IČO: 47 253 070, o náhradu škody na zdraví s prísl., o odvolaní žalovaného proti medzitémnému rozsudku Okresného súdu Poprad č.k. 12C/5/2017-82 zo dňa 02.05.2018 v spojení s opravným uznesením č.k. 12C/59/2017-162 zo dňa 21.08.2019 takto

rozhodol:

Potvrdzuje medzitémny rozsudok v spojení s opravným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Poprad (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) napadnutým medzitémnym rozsudkom rozhodol takto:

„I. Žaloba na náhradu škody na zdraví titulom bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia je čo do základu dôvodná.“

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou súdu prvej inštancie doručenou 20.11.2017 domáhal toho, aby súd uložil žalovanému zaplatiť mu škodu na zdraví titulom bolestného vo výške 2.574 eur a titulom sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 1.509 eur, žiadajúc taktiež náhradu na stratu na zárobku počas pracovnej neschopnosti vo výške 733,28 eura. V dôvodoch žaloby uviedol, že dňa 30.01.2015 v čase okolo 6.40 hod. na mieste pri pobočke V. banky, a.s., ktorá sa nachádza na Námestí sv. Egídia v Poprade, v mieste, kde sa námestie križuje s ulicou Zdravotníckou, si bol vybrať z bankomatu pobočky banky hotovosť. Pri návrate k motorovému vozidlu zaparkovanému na parkovisku priamo za pobočkou banky sa mu napriek obutej trekovej obuvi so zimnou podrážkou na zľadovatennom chodníku pokrytom miernou snehovou pokrývkou pošmykla pravá noha. Spadol na zem, nohu si zavalil vlastným telom prisadnutím pričom utrpel ťažkú ujmu na zdraví. Bolestné bolo na základe lekárskeho posudku vyčíslené v rozsahu 150 bodov a sťaženie spoločenského uplatnenia v rozsahu 90 bodov. Ďalšia škoda mu vznikla stratou na zárobku počas práceneschopnosti. Úraz bol predmetom trestného konania, kde bolo preukázané, že správcom nehnuteľnosti príľahlej k miestu, kde utrpel škodu na zdraví, bola v čase jeho úrazu žalovaná spoločnosť.

Súd konštatoval, že žalovaný so žalobou nesúhlasil. Pri šetrení z podnetu žalobcu za účasti zamestnanca žalovaného na mieste samom, žalobca označil miesto úrazu, ktoré bolo fotograficky zadokumentované. Miestom úrazu mala byť parcela patriaca mestu Poprad. Na mieste úrazu nie je vybudovaný chodník, a toto je vo vzdialenosti 3 metre od bytového domu. Závady v schodnosti miestnej komunikácie je povinné odstraňovať mesto Poprad, prípadne organizácia zriadená mestom Poprad. Miesto, na ktorom žalobca utrpel škodu nie je chodník, ale miestna komunikácia bez ohľadu na to, že sa

jedná o dlažbu, ktorá je iná čo do veľkosti. Ak žalobca nebral do úvahy podmienky, aké na chodníku boli, zodpovedný nosný subjekt nezodpovedá. Žalobca mohol podľa žalovaného použiť druhý chodník na opačnej strane miestnej komunikácie. V časti nároku na náhradu straty na zárobku vznesol premlčanie. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že žalobca vo výsluchu pred súdom uviedol, že dňa 30.01.2015 v raňajších hodinách zaparkoval za budovou Prima banky, a.s. v Poprade. Okolo budovy prešiel k bankomatu, z ktorého si vybral finančné prostriedky, na zemi sa nachádzal snehový poprašok, na ceste naspäť prechádzal k autu popri budove vo vzdialenosti cca 1 meter. Tým, že zo zvodu bytovky vznikla zamrznutá mláka, ktorá bola zasnežená, pošmykol sa a spadol. Podarilo sa mu postaviť, nastúpiť do auta a docestovať domov. V nemocnici mu bola diagnostikovaná viacnásobná zlomenina členka a ďalších kostí. Práceschopný bol cca pol roka. Miesto kde spadol nie je oddelené obrubníkom, dlažby sú použité v rôznych farbách. Na danom mieste povyššie sa nachádzal stĺp verejného osvetlenia, ktorý by zrejme nebol osadený v miestnej komunikácii. Po výzve žalovaného tomuto na mieste samom ukázal kde došlo k úrazu. Nemal vedomosť na čo bude fotografia slúžiť. Žalobca bol uznaný práceschopným dňom 31.01.2015, práceschopnosť skončila 28.04.2015. Podľa zamestnávateľa bola strata na zárobku vo výške 907 eur, podľa posudku o bolestnom bola výška bolestného stanovená na 150 bodov a výška sťaženia spoločenského uplatnenia na 90 bodov. Udalosť bola predmetom trestného stíhania, ktoré bolo začaté na základe oznámenia žalobcu. Trestné stíhanie bolo uznesením z 23.03.2016 zastavené z dôvodu, že skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. V rámci trestného konania policajný orgán vypočul svedkov, zabezpečil znalecký posudok o poškodení žalobcu, ďalšie listinné dôkazy a fotodokumentáciu, z ktorej vyplýva, že dlažba na danom mieste je tak farebne ako aj veľkosťne odlišená, a podľa správy Hydrometeorologického ústavu dňa 29.01.2015 sa v Poprade nachádzala snehová pokrývka vo výške cca 1 cm. Podľa internetového oznamu žalovaného, tento okrem iného ponúka štandardné služby a to zimnú údržbu príľahých chodníkov. Pracovník žalovaného, ktorý bol súdom vypočutý ako svedok, X. F. uviedol, že žalobca ho navštívil na základe odporúčania mesta Poprad s tým, že žalovaný má byť za jeho úraz zodpovedný. Popísal mu okolnosti úrazu, urobili niekoľko fotografií v mesiaci marec 2015, žalobca mu ukázal miesto na ktorom sa pošmykol, nachádzalo sa vo vzdialenosti 2,7 metra od múra bytového domu. Na danom mieste je dlažba jednofarebná a kocky sú rovnaké, nie farebne odlišené. Posudzujúc zistený skutkový stav súd prvej inštancie mal za to, že tvrdenia žalobcu o čase a spôsobe vzniku jeho úrazu a samotnom zranení neboli sporné. Sporným bola identifikácia konkrétneho miesta, na ktorom došlo k úrazu žalobcu v tom zmysle, či ide o miesto, ktoré je chodníkom alebo miesto, ktoré je miestnou komunikáciou, a v nadväznosti na uvedené sporným bolo to, či žalobcom označený žalovaný je subjektom pasívne legitimovaným alebo zodpovedný má byť subjekt iný.

Právne posudzujúc zistený skutkový stav, s odkazom na ustanovenia Občianskeho zákonníka, ustanovenia zákona č. 135/1961 Zb. platného v čase vzniku úrazu, zákon č. 182/1993 Z.z., a všeobecne záväzné nariadenie mesta Poprad dospel súd prvej inštancie k záveru, že žaloba je voči žalovanému, čo do základu dôvodná. Miesto, ktoré žalobca označil ako miesto úrazu je možné kvalifikovať ako chodník príľahý k budove, správcom ktorej je žalovaný, vonkajšia hranica ktorého nadväzuje na miestnu komunikáciu vyúsťujúcu na námestie. Od miestnej komunikácie je chodník rozlíšený tak farebne ako aj použitou dlažbou, nie však výškovo. Vychádzajúc z ďalších objektov zahrnutých v takto vyčlenenom priestore - stĺp verejného osvetlenia, je logické, že tento sa nemôže nachádzať v telese miestnej komunikácie, ale iba v telese chodníka. Keďže žalovaný ako správca príľahlej nehnuteľnosti - obytného domu č. XXXX je jednou z osôb definovaných zákonom č. 135/1961 Zb., ako aj nariadením mesta Poprad, ktoré v čase úrazu boli povinné zabezpečovať schodnosť chodníkov príľahých k nehnuteľnosti v súvisle zastavanom území hraničiacich s miestnou komunikáciou po celej šírke chodníka, bolo na vôli žalobcu, ktorú z týchto osôb samostatne, alebo všetky naraz, bude žalovať v prípade porušenia povinností a vzniku škody. Každá z týchto osôb môže byť pasívne legitimovaná v spore. Keďže žalovaný porušil právnu povinnosť spočívajúcu v tom, že nezabezpečil schodnosť chodníka pred poľadovicou v zimnom období, v dôsledku čoho vznikla škoda na zdraví žalobcu, a medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody je príčinná súvislosť, a zavinenie žalovaného sa predpokladá, za škodu zodpovedá. Žalovaný mal v konaní preukázať, že škodu nezavinil, čo však nepreukázal. Žalovaný podľa súdu prvej inštancie porušil prevenčnú povinnosť aby ku škodám nedochádzalo, pretože z nehnuteľnosti príľahlej ku chodníku je realizovaný zvod dažďovej vody vyúsťujúci priamo na chodník. Je preto viac ako zrejme, že na chodník sa mohla dostať dažďová voda a v zimnom období táto namrzá. Táto skutočnosť mala viesť žalovaného k venovaniu osobitnej pozornosti smerujúcej k zabezpečeniu schodnosti daného chodníka.

Súd prvej inštancie obranu žalovaného spochybňujúcu jeho pasívnu vecnú legitimáciu s odôvodnením, že zodpovedným na neplnenie povinnosti stanovených zákonom v prípade uplatnenia náhrady škody

sú iba vlastníci nehnuteľnosti, a ak ku škode dôjde na chodníku priľahlom k nehnuteľnosti, správca zodpovedá iba vlastníkom bytov a nebytových priestorov mal za mylnú a odkaz na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Cdo508/2015, v ktorom bola riešená iba otázka dovolania za nerelevantný. Pokiaľ žalovaný poukazoval na spoluzavinenie žalovaného, respektíve na skutočnosť, že si žalobca škodu spôsobil výlučne sám, na preukázanie týchto tvrdení nepredložil žiadny dôkaz, a z dokazovania spoluzavinenie ani nevyplývalo. Preto mal za to, že je dôvodné rozhodnúť medzitémnym rozsudkom. Čo sa týka vznesenej námietky premlčania, táto sa týkala iba nároku na náhradu mzdy, ktorú súd posúdi až pri konečnom rozhodnutí. Pri právnom posúdení odkázal súd prvej inštancie na ustanovenia Občianskeho zákonníka - § 415, § 420, § 444, § 445, § 446, § 100, § 101, § 106, na ustanovenie § 2 ods. 2 písm. g) Zákona č. 8/2009 o cestnej premávke, na ustanovenia Zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov - § 6 ods. 2 písm. a), § 8 ods. 5, na ustanovenia zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) platného v čase vzniku úrazu - § 9 ods. 1 - 3, § 9a ods. 3, 4.

2. Uznesením č.k. 12C/59/2017-160 zo dňa 21.08.2019 súd prvej inštancie opravil záhlavie medzitémneho rozsudku.

3. Žalovaný podal voči prvoinštančnému rozsudku odvolanie majúc za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa žalovaného nie je pasívne legitimovaným subjektom. Nemôže byť nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, ktorou sa žalobca žalobou domáha. Podľa žalovaného je potrebnérobiť rozdiel medzi pojmom správca nehnuteľnosti podľa zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) a pojmom správca podľa zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov. Definícia správcu podľa zákona č. 135/1961 Zb., jeho § 3d ods. 5 písm. d), ods. 6, 8 je taká, že z nej jednoznačne vyplýva, že zákon o pozemných komunikáciách pod správcom definuje právnické osoby obcou zriadené alebo založené na tento účel. V danom prípade nejde o správcu podľa Zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov, keďže z jeho ustanovení § 8 ods. 5 a § 8b ods. 1 vyplýva, že jedným zo základných princípov, ktoré tento zákon upravuje je princíp o zastúpení vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome správcom. Žalovaný tak nezodpovedá žalobcovi za spôsobenú škodu nakoľko ako zákonný zástupca vlastníkov bytov a nebytových priestorov sa nedopustil porušenia povinností zo zákona alebo zo zmluvy o výkone správy.

Pokiaľ súd prvej inštancie konštatoval, že miesto, ktoré žalobca označil ako miesto úrazu je možné kvalifikovať ako chodník, uviedol, že cestný zákon v § 4a definuje čo je cesta, a čo je miestnou komunikáciou uvádza sa v § 4b cestného zákona. Podľa tohto ustanovenia miestnymi komunikáciami sú všeobecne prístupné a užívané ulice, parkoviská vo vlastníctve obce, a verejné priestranstvá, ktoré slúžia miestnej doprave a sú zaradené do siete miestnych komunikácií. Na komunikácii, na strane kde sa mal stať úraz, chodník vybudovaný nie je, ten sa nachádza na druhej strane komunikácie. Stĺp verejného osvetlenia sa rozhodne nemôže nachádzať v ceste ako je vymedzená v § 4a zákona na rozdiel od miestnej komunikácie. Pokiaľ by bolo možné pripustiť, že od miestnej komunikácie je chodník rozlíšený tak farebne ako aj použitou dlažbou, tak z fotografie, na ktorej je zachytený žalobca, ktorý ukázal kde sa mu úraz stal je zrejmé, že stojí už na inom usporiadaní dlažby, t.j. podľa výkladu súdu už na cestnej komunikácii a nie na chodníku. Za odpratávanie snehu na miestnych komunikáciách je zodpovedné mesto Poprad ako vlastník komunikácie. Bolo to mesto, ktoré komunikáciu fakticky čistilo, čo v trestnom konaní potvrdili. Žalovaný taktiež poukázal na to, že z fotografie, na ktorej je odfotený žalobca vyplýva, že za žalobcom je umiestnená značka - príkazová značka „C 18 - koniec cestičky pre chodcov“. Žalovaný taktiež poukázal na to, že ak žalobca vedel, že komunikácia je zasnežená, mal možnosť prejsť po druhej strane komunikácie, na ktorej je vybudovaný chodník výškovo oddelený od cestnej komunikácie. Ak sa chodec po chodníku pohybuje spôsobom, že nevezme do úvahy jeho stav, nemá na náhradu škody nárok. Chodec je povinný prispôsobiť svoje chovanie okamžitému stavu komunikácie, rovnako ako vodiči musia prispôsobiť jazdu stavu cesty. Žiadal preto, aby odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu zrušil, žalobu žalobcu ako neoprávnenú zamietol a uložil žalobcovi nahradiť žalovanému trovy konania.

4. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že odvolanie žalovaného je nedôvodné. S rozhodnutím prvoinštančného súdu sa žalobca plne stotožňuje a z opatrnosti ku skutkovému stavu dodáva, že miesto úrazu sa nachádza vo vzdialenosti približne 0,5 metra až 1 meter od budovy priľahlej ku chodníku kolmo na bývalý odkvap budovy. Toto miesto úrazu vyplýva z jeho výpovede v rámci trestného konania ako aj z konania pred prvoinštančným súdom. Žalovaný túto vzdialenosť nikdy nerozporoval, a to ani v rámci trestného konania, hoci bol vypočutý dvakrát. Nerozporoval ju ani pri troch

mimosúdnych výzvach. Vzdialenosť začal rozporovať až v civilnom konaní, tendenčne. Pokiaľ žalovaný poukazuje na rozdiel v pojme správca nehnuteľnosti podľa zákona č. 135/1961 Zb. a zákona č. 182/1993 Z.z., poukázal na to, že cestný zákon v ustanovení § 3c síce definuje správcu komunikácie, teda obec (čo žalovaný vo svojom vyjadrení opomenul) alebo právnickú osobu obcou na tento účel zriadenú alebo založenú, avšak v tejto súvislosti je potrebné uviesť, že toto ustanovenie presne konkretizuje aj zodpovedné subjekty, a to pre konkrétne situácie, pričom údržba chodníkov sa v tomto ustanovení neuvádza. Vo vzťahu k údržbe komunikácií príľahlých k nehnuteľnosti a teda aj chodníkov, je potrebné prihliadať primárne na znenie ustanovenia § 9 ods. 2 veta druhá cestného zákona v spojení s ust. § 9 ods. 3 cestného zákona, kde sa bližšie definuje subjekt zabezpečujúci schodnosť chodníkov príľahlých k nehnuteľnosti. Podľa týchto ustanovení schodnosť chodníkov príľahlých k nehnuteľnosti, ktorá sa nachádza v súvisle zastavanom území a hraničí s cestou alebo miestnou komunikáciou sú povinní bez prieťahov odstrániť vlastníci, správcovia alebo užívatelia nehnuteľností. Tak vlastník, či užívateľ a v neposlednom rade aj správca sa v tomto prípade evidentne spomínajú vo vzťahu k nehnuteľnosti a jej správe, čo vyplýva zo slovného spojenia použitého v právnej úprave, nie vo vzťahu s komunikáciou v zmysle ustanovenia § 3 a nasledujúcich cestného zákona, ako sa snaží o tom žalovaný presvedčiť konajúci súd. Jedná sa o zákonnú úpravu a žalovaný ako správca nehnuteľnosti príľahlej ku chodníku kde sa stal úraz žalobcu je subjektom pasívne legitimovaným.

Čo sa týka samotného miesta úrazu, žalobca poukázal na odôvodnenie uznesenia polície, z ktorého vyplýva kde sa úraz stal a zodpovedá to jeho tvrdeniu a vyjadrenia v priebehu konania. Podľa žalobcu bol vznik škody vyvolaný aj nesprávnym osadením zvodu dažďovej vody zo strechy nehnuteľnosti v správe žalovaného. Zvod bol toho času vyvedený priamo na ulicu. Opravený bol až po niekoľkých rokoch od úrazu žalobcu. V čase úrazu žalobcu miesto bolo pokryté súvislou vrstvou snehu, nemohol tak predpokladať zhoršený stav v mieste, na ktorom došlo k úrazu. V čase úrazu sa pohyboval spôsobom primeraným objektívne zistiteľnému stavu chodníka. Obutú mal trekovú obuv, ktorú možno považovať za adekvátnu vo vzťahu k poveternostným podmienkam v čase úrazu.

Žalobca v reakcii na argument žalovaného o umiestnení dopravnej príkazovej značky C18 - koniec cestičky pre chodcov uviedol, že dopravné značenie, ktoré je na fotografii zaznamenané chrbtovou stranou, a to po ľavej strane komunikácií a po ľavej strane od zaznamenaného stĺpu pouličného osvetlenia, teda za miestom, kde sa na fotografií nachádzajú dvaja chodci nie len, že samo o sebe obsahuje text „zásobovanie 6.00 - 10.00 hod.“, ale obsahuje aj dodatkovú tabuľku E12, na ktorej sa nachádza nápis „vjazd v inom čase možný len s povolením MsÚ Poprad“. Z uvedeného má žalobca za to, že táto komunikácia je minimálne v čase medzi 6.00 - 10.00 hodinou rannou, teda priamo v čase, kedy žalobca utrpel na danom mieste úraz, používaná ako bežná miestna komunikácia, teda nejedná sa o komunikáciu, ktorá je používaná výhradne pre chodcov. Poukázal tiež na to, že cestné teleso je od chodníka zreteľne odlišené typom, ako aj farbou dláždenia. Takáto úprava je plne v súlade v VZN2/2012.

5. Žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu k jeho odvolaniu uviedol, že to, že žalobca v trestnom konaní tvrdil, že sa mu úraz stal pol metra od budovy, t.j. v rozpore s tým miestom ktoré mu pôvodne ukázal, sa žalovaný dozvedel až po predložení trestného spisu. V uznesení obvodného oddelenia policajného zboru sa to však neuvádza, naopak uvádza sa v ňom, že vzhľadom na veľký časový odstup od skutku a podania trestného oznámenia nebolo možné objektívne zistiť presné miesto, na ktorom sa mal poškodený pošmyknúť a zraniť. Žalovaný uviedol, že polícii uviedol iné miesto a zamľchal, že bol na mieste žalovanému ukázať kde sa úraz stal; žalobca v reakcii na túto písomnosť žalovaného uviedol, že pokiaľ žalovaný argumentuje fotografiou, na ktorej je žalobca, tak žalobca na fotografii ukazuje len všeobecne miesto úrazu, a nie konkrétne miesto. Miesto úrazu písomným spôsobom je zaznamenané jedine v rámci trestného konania. Žalovaný sa mal možnosť o mieste úrazu žalobcu dozvedieť ešte v priebehu vyšetrovania na polícii, keďže jeho poverený zástupca v trestnom konaní mal možnosť vyjadriť sa k miestu úrazu, v trestnom konaní bol vypočutý. Námietky žalovaného k absencii skutočnosti o tom, že v doterajších policajných uzneseniach sa neuvádza určenie miesta úrazu približne pol metra od budovy považuje žalobca za irelevantné, nepravdivé s ohľadom na výpoveď zástupkyne mesta Poprad X. ktorá sa k miestu úrazu v trestnom konaní vyjadrila tak, že na základe toho, kde sa úraz poškodeného stal, čo je pol metra od zvodu, ktorý je umiestnený na budove. Námietky sú tak nepravdivé.

Žalovaný, oboznámiac sa s reakciou žalobcu, zotrval na svojej argumentácii spochybňujúcej miesto úrazu tak ako tvrdil v priebehu konania žalobcu. Miesto úrazu nebolo v trestnom konaní preukázané. Doplnil aj to, že má pochybnosť o tom, či sa vôbec úraz stal vedľa budovy Prima banky. Vzhľadom na poranenie žalobcu je nepravdepodobné, aby s úrazom, ktorý utrpel nešiel okamžite do nemocnice vzdalenej cca 200 metrov od miesta, kde sa mal úraz stať, ale išiel domov cca 8 kilometrov do B. W..

Zo strany žalobcu nebolo preukázané, že k samotnému pádu došlo na mieste, ktoré žalobca uviedol, táto skutočnosť je len jeho tvrdením.

6. Krajský súd v Prešove (ďalej aj len „odvolací súd“), príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP), vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 362 ods. 1 CSP) oprávnenou osobou (§ 359 CSP) preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z dôvodov uvedených v odvolaní, ako aj konanie rozhodnutiu prvoinštančného súdu predchádzajúce, v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP. Odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) majúc za to, že nariadenie pojednáva vo veci nevyžadovala potreba zopakovania ani doplnenia dokazovania ani dôležitý verejný záujem.

Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený preskúmať ho z iných dôvodov než z tých, ktoré boli explicitne do uplynutia odvolacej lehoty uvedené (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku zverejnil na úradnej tabuli ako aj na webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 09.09.2020 (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru o tom, že odvolanie žalovaného dôvodným nebolo.

7. Odvolacia argumentácia žalovaného, vychádzajúc z jej obsahu a zdôraznení údajných pochybení súdom prvej inštancie, bola konštruovaná na tvrdení o nesprávnosti skutkových zistení a nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie.

8. Nesprávne skutkové zistenia sú také zistenia, na základe ktorých súd vec posúdil po právnej stránke, a ktoré v podstatnej časti nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Dochádza k tomu vtedy, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov alebo z vyjadrení strany nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli dôkazmi preukázané alebo vyšli najavo, opomenul. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov.

9. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav. Dochádza k tomu vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

10. Po oboznámení sa s obsahom spisu, výsledkami vykonaného dokazovania, zisteným skutkovým stavom a jeho právnym posúdením odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie z dokazovania riadne zistil skutkový stav rozhodujúci pre posúdenie veci vo vzťahu k základu nároku a právne závery, ku ktorým dospel, vychádzajú zo skutkových zistení. Rozhodnutie je zrozumiteľné, dostatočne konkrétne a v logickej postupnosti je v ňom sformulované vysvetlenie dôvodov rozhodnutia, ku ktorému dospel. Je zrejmé, že sa zaoberal všetkými tvrdenými skutočnosťami prezentovanými stranami sporu do vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania. Tvrdené skutočnosti, podporené vykonanými dôkazmi, správne v jednotlivosti ako aj vo vzájomnej súvislosti vyhodnotil a dospel tak k správne záveru vyjadrenému vo výroku medzitimného rozsudku.

Na týchto správnych záveroch sa nič nezmenilo ani v priebehu odvolacieho konania. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP), a preto k odvolacím dôvodom žalovaného len na zdôraznenie správnosti rozhodnutia dodáva:

11. V prejednáanej veci je predmetom konania nárok žalobcu na náhradu škody, ktorá mu vznikla na zdraví. Pri rozhodovaní o takomto žalobnom nároku je poškodený ten, na kom je dôkazné bremeno o protiprávnom konaní (alebo opomenutí) škodcu, o tom, že mu vznikla ujma v určitej výške a o vzťahu príčinnej súvislosti medzi týmito zložkami zodpovednostného nároku.

V sporovom konaní, ktoré je kontradiktórne pritom platí, že tá strana sporu, ktorá z určitej skutočnosti vyvodzuje priaznivé dôsledky musí tieto skutočnosti tvrdiť k tvrdeným skutočnostiam predložiť alebo označiť dôkaz, inak úspešnou byť nemôže.

12. Podstatou tvrdenia žalobcu, ako zo spisu vyplýva, bolo tvrdenie, že utrpel ujmu na zdraví ako následok pošmyknutia sa na konkrétnom mieste, neupravenom chodníku, pričom subjektom, ktorý je zodpovedný za jeho čistenie mal byť žalovaný.

13. Východiskovým tvrdením žalobcu o čase a lokalite kde malo dôjsť k jeho pádu, bolo tvrdenie o tom, že sa tak stalo dňa 30.01.2015 v ranných hodinách po tom, ako vybral z bankomatu Prima banky, a.s. v Poprade, nachádzajúcej sa na Námestí sv. Egídia peňažné prostriedky, o čom môže predložiť výpis z účtu (výsluch žalobcu na pojednávaní dňa 22.03.2018). Predmetné skutkové tvrdenie žalobcu žalovaný nepoprel.

Zo spisu vyplýva, že základ obrany žalovaného, nadväzujúci na predmetné tvrdenie žalobcu, bol koncentrovaný na identifikáciu, respektíve konkretizáciu toho miesta, na ktorom malo dôjsť k pádu žalobcu, nakoľko zistenie, že k pádu došlo na miestnej komunikácii, nie na chodníku, by znamenalo, že žaloba nesmerovala voči tomu subjektu, ktorý mal byť žalovaným.

Pre uvedené svedčí argumentácia žalovaného spochybňujúca jednak to, že na ulici Zdravotníckej, časti pozemku priľahlom k nehnuteľnosti, ktorej je správcom, je chodník, ako aj to, že pri dodatočnom dokumentovaní miesta pádu žalobcu zamestnancom žalovaného sa žalobca, objasňujúc dané miesto, postavil na vzdialenosť od múra budovy 3 metre, t.j. na miesto, čistenie ktorého (miestnu komunikáciu) je povinné realizovať mesto Poprad. Podľa VZN mesta Poprad č. 2/12, v miestach, kde nie je vybudovaný chodník musí byť vyčistený pás zeme potrebný k chôdzi v šírke 1,5 metra (vyjadrenie žalovaného na čl. 31).

14. Z listín z vyšetrovacieho spisu Obvodného oddelenia policajného zboru v Poprade skutočnosti, na ktorých bola obrana žalovaného založená, ani z dôkazov, výsluchu svedka - zamestnanca žalovaného k vzdialenosti miesta pádu od steny nehnuteľnosti na Zdravotníckej ulici v Poprade, však nie je možné usúdiť na relevantnosť obranných tvrdení žalovaného. Žalobca, poučený príslušníkom policajného zboru o zodpovednosti za vedomé uvedenie nepravdivých údajov, vo výpovedi dňa 21.07.2015 uviedol, že sa pošmykol približne pol metra od zvodu z budovy kde sa nachádza Prima banka. Ak žalobca nepotvrdil to, že pri fotodokumentovaní miesta úrazu zamestnancom žalovaného bol týmto zamestnancom vyzvaný k tomu, aby sa postavil presne na miesto, kde sa mu úraz stal, ale len ukazoval to miesto v zmysle lokality, kde k úrazu došlo, nie je možné vychádzať z toho, že v rámci vyšetrovania udalosti na Obvodnom oddelení policajného zboru v Poprade hovoril nepravdu.

15. Pokiaľ mal žalovaný za to, že umiestnenie dlažbových kociek na Zdravotníckej ulici v Poprade nezodpovedá rozčleneniu priestoru na chodník a miestnu komunikáciu, t.j. že by sa malo v úplnosti jednať len o miestnu komunikáciu, výsledky dokazovania uvedené nepodporujú. Aj keď je pravdou, že chodníky sú obvykle od ostatnej komunikácie oddelené jednoznačným odlíšením, napríklad výškovým, nie ako je to na Zdravotníckej ulici v Poprade, neznamená to, že iné riešenie svedčí o neexistencii chodníka. V tejto súvislosti bol podľa odvolacieho súdu správny postreh prvoinštančného súdu, že miesto, ktoré žalobca označil ako miesto úrazu nemôže byť chodníkom nie len preto, že od miestnej komunikácie je farebne a použitou dlažbou odlíšené, ale aj preto, že sa v ňom nachádza stĺp verejného osvetlenia, ktorý logicky nemôže byť umiestnený na miestnej komunikácii.

Nie len čas úrazu, ale aj miesto, na ktorom k úrazu došlo, bolo tak súdom z nepopretých tvrdení a dôkazov posúdených v ich logickej súvislosti zistené - 30.01.2015, chodník na ulici Zdravotníckej ulici v Poprade.

16. Žalovaný namietal aj to, že jeho postavenie správcu nehnuteľnosti v zastavanom území obce priliehajúcej k chodníku, nie je postavením subjektu, ktorý by mal zodpovedať tretím osobám za škodu vzniknutú z dôvodu závady schodnosti príľahlých chodníkov vzniknutej znečistením poľadovicou alebo snehom, nakoľko to nezodpovedá úprave správcovstva danej zákonom č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov.

K tejto odvolacej námietke je potrebné uviesť, že podľa v čase škodovej udalosti platnej právnej úpravy danej zákonom č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách, povinnosť odstraňovať závady v schodnosti chodníkov príľahlých k nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v súvisle zastavanom území, hraničiacej s miestnou komunikáciou, dopadala rovnocenne na vlastníkov, správcov alebo užívateľov nehnuteľností z čoho vyplýva, že tak bolo v záujme zvýšenej ochrany poškodeného, bolo na poškodenom, na jeho výbere voči komu môže na súd zodpovednostný nárok uplatniť. Tento, nie iný záver vyplýva z textu zákona - § 9 ods. 2, § 9a ods. 4 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách v znení účinnom v čase vzniku škody; platí pritom, že je žiaduce pri výklade zákonného ustanovenia sledovať zmysel zákona.

Žalobca podal žalobu voči žalovanému, čím realizoval výber, ktorý mu zákonná úprava umožnila. Námietka žalovaného o nedostatku jeho pasívnej legítimácie relevantnou nebola.

17. Z dôvodov, ktoré uviedol, odvolací súd napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu, ktorým sa rozhodlo o základe nároku, podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil, pri odôvodňovaní svojho rozhodnutia prihliadajúc na to, že nemusí byť v ňom daná odpoveď na každú námietku alebo v argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o dovolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

V konečnom rozsudku súd prvej inštancie rozhodne o výške nároku a náhrade trov celého konania. Pre úplnosť odvolací súd uvádza taktiež to, že pri rozhodovaní o odvolaní nebral zreteľ na námietky, ktoré neboli žalovaným uplatnené do času, než súd prvej inštancie vyhlásil uznesenie o skončení dokazovania, ani na tie, ktoré boli uplatnené po uplynutí odvolacej lehoty.

18. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.